

MODERNÍ IDYLA

POHŘEB

(S eskortou v dubnu 1894)

Vlak krátké výkřiky své hází po kraji,
jenž z mokrých ranních par se zvolna probírá,
před oknem tyče se mi nahé houpají
a pohled do dálky mi mlha zastírá.

5 U hráze močály se mrtvě blýskají,
jich žlutá hladina se stínům otvírá;
vlak krátké výkřiky své hází po kraji,
mně zdá se, duše má že tiše umírá...

10 A rachot vagónů, ten rytmus bubnů černých,
ten rytmus ztišení i stesků nedoměrných,
tak divně, ztlumeně, tak smutně slyším hrát –

A vlak se žene dál a sotva tkne se země...
okovy četníku na klíně zvoní temně
jak umíráčku pláč... V pouť bez návratu snad?

V pět ráno vstávám. Nebe téměř padá
na střechy šed', jež mokrá blýská se, –
svit popelavý mřížemi se vkrádá
a venku s větrem déšť je v stálém zápase.

5 Jen k polednímu lesků pár se vkládá
v ten vlhký vzduch a ticho bezhlasé
oživí křikem divá vrabčí sváda;
obloha hloubí se jak v kalném topase...

10 Pak tmí se zas, a dům je mrtvě tich,
plyn zaplane, a hlavu ve dlaních,
vzpomínám večerů, kdy tiskl jsem tě k hrudi –

A kdybych ničemu i nevěřil,
ten přížeh lásky žárným aspoň byl,
a tady stěny ty mne mrazí tak a studí...

ČTRNÁCTE RISPETŮ

Aloisu Tučkovi

„A já zde žiju tiše, klidně.“

Machar, List z deníku věžňova

I

(Dedikační)

Ó, nechmuř se, až toto smutné kvítí
z kněh moudrých na chvíli tě vyruší, –
ty hořké kapky žalárního žití: – –
já psal je v touze léku pro duši.

5 Jak oči jsou, jež pláčem zčervenaly,
a přec by rády do úsměvu hrály.

Snad hudbu vzpomínek ti v duši vznítí
ty hořké kapky žalárního žití.

II

Nad zelenavým stolkem plyn mi zpívá
a jeho leskem je tu útulněji – –
do lázně rytů, jež tak konejšivá,
celičkou duší rozechvěnou spějí.

5 Mé horké srdce krotí stěny chladné,
že v šedi smutku oheň barvy vadne.

Mdle jen to někdy bleskne slokou tesknou,
jak v drobtech slídy, jež se v maltě lesknou.

III

Když příliv večerní se měkce žene
a v západ mráčky září, krvavíce, –
kdos venku skřípky vzbouzí rozladěné
v banální nápěv, znící do ulice.

5 Na toulky noční vzpomínám si maní,
kde krásné iluze tvé navždy zraní

za žhavým oknem bědné krasavice
banální nápěv, znící do ulice.

IV

Náš zvonec má tak nelítostný hlas,
zvlášť za večerů, když mne budí ze snů,
kam trochu pelu prstík Múzy strás
a vzpomínka na srdce krátkou vesnu.

5 Plyn zhasíná pak, na lože jdu zticha, –
krok v chodbě zní... noc venku v stromy dýchá...

rým hledám k slední nedopsané řádce...
Ó, s Múzou v klíně usíná se sladce! –

V

Mám rád, když zrána v kraj se tetelí,
to „Anděl páně“ z vížky kaple naší;
v pět všedního dne, k šesté v neděli
do bílé mlhy nesměle se snáší...

Svou z plechového hrnku piju kávu
a čekám, až mi slunce ku pozdravu

se v celu nachýlí, jež plna šera, –
bych verše četl, zachycené včera.

VI

Sad chudičký a tráva samé býlí;
javory mladé řídké stíny kladou
do hrbolatých cest, kde písek kvílí
pod líným krokem, když jdem promenádou.

Jdem vzdálení vždy od sebe pár kroků...
Já v srdci cítím jarní měkkou sloku

a bílé květy zřím, jak větřík snáší
z rozkvetlých stromů za zdí v cestu naši. –

VII

Holubi šedí, bělaví a plaví
po cestách, střechách, zdích se honí v sboru...
Symboly nudy, kterak duši znaví!
I v snách je zřím! Jak žluté skvrny moru!

A líný krok náš, ten je nepostraší,
však gesto živější hned všechny splaší.

Kéž křičet smím, by prchli hlukem vřavy
holubi šedí, bělaví a plaví!

VIII

Máj deštivý je, nebe mdle se klene,
má cela tone v stínech pochmurných...
Však když se přece jaro rozpomene
a sálá trochou cudných lesků svých,

5 v tom tušení, i krajinka má malá
že hoří v paprscích, jak by se smála,

přistoupím k oknu, – reflex čisté záře
bych vsál vši silou do smutné své tváře.

IX

Hned za zdi naší v bělostné se říze
sad malý chvěje prškou bílých květů
– až uvadnou, zas v duši bude krize! –
pak pole sivějící čím blíž k létu,

5 a loukou cesta kamsi dolů vede,
zkad ulétat zřím vlaku mráčky šedé.

A okraj obzoru je zalesněný:
tam dozorci v neděli vodí ženy.

X

Nalevo dům. – Paprsky slunce chytá
břidličná střecha; pro holubí hnízda
jsou pod ní díry v zdi, jež deštěm smyta. –
Pes štěká vztekle. Kluk tam kdesi hvízdá.

Na dvorku malém děti stále kňučí
a hymnu císařskou se vrískat učí...

Pak matka jakás políčkuje kluka...
A pro mé nervy jsou to pravá muka! –

XI

Sprch dětství pel, jsou knihy jinak psány.
Dřív zámek zakletý, – teď brloh lůzy;
dřív vnady princezny, – teď kurtizány;
dřív proutku čar, – teď oblých mincí hrůzy.

A přece kniha stejně duši chytí:
ta s pohádkami dřív, – teď s pravdou cítí.

Z těch dokumentů sílu sá v boj denní
a pro žal cizí svého zapomnění.

XII

Má morálka – a ruští moralisti!...
Vid', příteli, že k tomu nejsou rýmy!
Však neodolám jejich knihy čísti,
a s autory je střídám francouzskými.

Tož také zde jak český člověk žiji
dle vlasteneckých našich sympatií.

A jistě vím, že vlasti ku spasení...
Jen škoda, kdo by tleskal, že tu není! –

XIII

Tak mezi knihou, sešitem svým trávím
dny jarní idyly své s rezignací,
a řekneš, ztišen... když se prací znavím,
kdes ve vzpomínkách duše se mi ztrácí; –

5 jak bonhomme vedu život spořádaný...
Jen střechu přeletí-li někdy vrány,

tím skřekem svým mi srdcem pozachvějí:
mně zdá se, že se do cely mé smějí.

XIV

Bůh kdysi lidstvo držel na motouze,
však v jeho ruce nemnozí jen zbyli; –
teď v pěsti drží nás, ne příliš dlouze,
kdož dosti mají zlata, dosti síly

5 pořídit prkna, kulisy a masky
na komedii křesťanské své lásky.

A běda tomu, koho pak si zvolí
hrát po žalářích romantickou roli.

NÁLADA Z PODLETNÍHO JITRA

Na starý juž motiv

Po polích zlaté slunce rozteklo se,
na vlnách obilí se třpytí v rose,
na sivých vlnách podletního žita, –
i v zakaleném obzoru již svítá.

5 Břidličné střechy sálají tou září,
bělaví holubi se na nich páří,
a vzduchem sytým sluneční té kštice
jásavý balet tančí vlaštovice.

10 Kdes v trávě žlutají se pampelišky
jak rozhozené drobné zlaté plíšky, –
dva běláskové vyletěli z květů
a líbají se v třepetavém letu.

15 A vzduch je plný nervózního křiku,
jak vrabec hlučně touží po vrabčíku,
a kdesi na okapu, jaseň zpíta,
se vzdává samice, jen nebem skryta.

20 Tak vše to zřím a čelem na skle ležím:
vše dýchá žitím omládlým a svěžím,
vše šíjí zpěvem, pokřikem a hvizdem,
a celý kraj se zdá být velkým hnízdem.

Dvě mouchy bzučí kol, i ty jsou v páru –;
vše láskou plá ve slunce teplém varu – – –
Třesk, třesk, třesk! Výstřel za výstřelem hlučí –
Dav na povel se vraždit lidi učí!

I

Tvé růže voní do mých snů,
mně dala je tvá ručka vlahá;
po štěpci kdosi tiše sahá
a pozlacuje šer mých dnů.

5 Já zapomněl již teplo blaha; –
teď sebou ani nepohnu:
tvé růže voní do mých snů,
mně dala je tvá ručka vlahá.

10 A duší svou se kamsi pnu...
Ach, jako kdys, tvých ňader vláha
to zas je kypící a nahá!
Ó, nech, ať na nich spočinu! –
Tvé růže voní do mých snů...

II

Vše zmizelo, jen růže zbyly,
juž bez vůně, a zčernaly –
a pocit jakýs bývalý,
v němž duše neví, zda se mýlí.

5 Laviny sny mé zavály,
zhas v šeru duše paprsk bílý,
vše zmizelo, jen růže zbyly
juž bez vůně a zčernaly.

10 Na chodbách průvan táhle kvílí,
den vlhký je a ospalý;
ty krůpěje, jež cvakaly
na okno mé, zář slunce smyly –
Vše zmizelo, jen růže zbyly.

Mít věrnou duši v dáli je tak krásné,
když tolik tě s ní upomínek víže...
když v rudých závojích den tiše hasne,
ta v dáli zajásá, že k setkání je blíže.

5 Za tebou světla pohádka je bílá
o ňadrech, kam jsi horké kladl tváře,
jichž vlna teplá smutek z duše smyla,
a ve dne v noci v snách si vzpomínáš té záře.

10 A z dálky před tebou ti znovu kyne
ten bílý příliv panenského těla,
pohádka nová... Tak ve dny tvé stinné
z těch pohádek dvou lesk sá duše rozechvělá.

VÝLETNÍCI SE VRACÍ

Zpěv výletníků k oknu svábil mne.
Protější křídlo domu žluté hoří
západu sledním dechem zlacené
a maličká má krajinka se noří
5 již do soumraku; nebe modravé
růžoví sklon a violově padá
do lesa, stuhý černé, mlhavé...
Tříšť měkkých tónů do duše se vkrádá...
Zpěv přechází do táhlé melodie, –
10 teď dívčí soprán sólo zakvílel...
a zase hlasů sbor do ticha ryje
ten melodický pláč... a teď jsem zřel,
jak bílé šatečky se cestou točí.
A bělavým tím v šeru zachvěním
15 stesk probouzí se, a mně vlnou oči...
Pod oknem v sadě ostrým zvoněním
slok jednotvárných cvrček den si krátí...
Zpěv výletníků v polích již se tratí...

MOTÝLI

Je slunný den a bílí motýli
se stále třesou nad hlavami nám; –
to myšlenky se z mozků vylily
a do vzduchu se rozletěly k hrám.

5 Je málo jich a zkouší teprv let,
však přijde čas a úžas vynutí
a dusným vzduchem u nás budou chvět,
ne útlým křídlem, – mocnou perutí.

10 Je slunný den a bílí motýli
se stále třesou nad hlavami nám; –
to myšlenky se z mozků vylily
a do vzduchu se rozletěly k hrám.

PŘIPOZDÍVÁ SE...

Je ticho... Ztlumený jen šum se v celu vlívá,
jak jezu bílý vztek, když hučí v dálce kdesi...
to deštík večerní se chvěním stromů splývá
a drobné krůpěje své na sklo okna věší.

5 Je ticho... poslouchám, jak smutek ke mně vane.
Po stěnách přitmělá se vrstva stínů chvěje
a v záři nažloutlé, na stropě mříže tane
bizarně táhlý stín... klid soumraku se leje...

10 Ve vzmachu posledním svých křídel bzučí moucha...
zas ticho, ustál déšť, jen stromy ještě šustí,
v nádržce okapu to monotónně šplouchá,
a šedý průvod snů mi do duše mé ústí...

15 Na polštář tisknu se a víčka svírám zpola:
do mlžin uniká mi plachta slední dumy,
cos vidím bez kontur... Ten hlas? – To hlídka volá. –
Zas ticho... v hlavě jen mi šumí, šumí, šumí – –
– – – – –

VLAK

Když v okně chladem tmy své nervy konejšíš
a v dáli hvízdne vlak do teplé letní noci
a výdech zrychlený a temný uslyšíš...
odtrhnout od hudby té nebudeš se moci

5 a smutkem zvlněná ta zachví tebou tiš...
ke sklu se přitiskneš... hrud' touhou mocně dýchá
po nových obzorech, jež v dáli zatušíš...
a zrak tvůj navlhlý do tmy té dlouho píchá...

10 Dnes žárem sluncí mdlý a jejich palčivostí,
kdy ztichly žaloby ku stěnám, jež mne hostí,
a tužby umlkly, v něž duch se marně vrhá,

za mrtvých večerů, když slyším přidušené
oddechy vlaku, jenž se lesem k Praze žene,
dál spí má duše, spí... jen tělo sebou trhá...

PROFILY Z PROTĚJŠKA

I

Jen okamžik tam stála pod oknem,
jak pohádky zjev, vylákaný snem,
s poprsím vypnutým a s hlavou vzad,
v té pozici, jak ženu máš tak rád,
5 kdy krev ti bouří, smysly opije;
z těch svůdných žen, jak Scheiner kreslí je,
to zjev byl v bledých šatkách růžových –
a s někým hovořil tam její smích. – –
Pak zmizela ve stromů houštině.
10 Růžová vzpomínka mi jedině
z té chvílky zbyla pro mou samotu.
Však tou jsem zakryl celý nahotu.

II

Blondýnka

Dr. Aloisu Rašínovi

Blondýnka malá vždycky kývá
nám na procházce z okna vstříc –
proud vlásků do čílka jí splývá,
proud čtveračivých, zlatých kštic. –

5 Však když se v celu vrátím zpátky,
tu tváře pouštím do dlaní
a v prsou mých, jak výkřik krátký,
se ozve tiché zalkání.

10 A nevím, proč se smích můj ztrácí...
Tu blondýnku však malou zřím,
ve snění mé jak vždy se vrací,
a zavzlykám a – pochopím.

15 Je žár to touhy nezkojené,
jenž v prsou vzbudil tichý pláč,
je stesk to tvora, jenž se žene
a uštván náhle ptá se: Nač?

20 Však neptá se to skeptik pouhý,
já věřím v to, zač jsem se bil;
jsou výkřiky to hloupé touhy
a touhu tu jsem podědil

po předcích, kteří život celý
bez bouří žili, bez hromů,
a statky zvolna utráceli —:
jsem epigonem bonhomů.

25 To duše touží po ztišení,
po ženě, která vaří čaj
za večerů, kdy slyšet není
než v kamnech starodávná báj. — —

30 Blondýnka malá, jež nám kyne!
Oh, co bych za to dneska dal,
takový diblík kdyby stinné
myšlenky moje rozehnal!

35 Oh, děcko mít, jež kolem šíje
ti klesne, když se pohněváš,
a ženu mít, jež pro tě žije
a kterou v noci v loktech máš....!

Zřím rád svá nebesa, jež do borů se chýlí
za letních západů, kdy se již skoro stmívá,
kdy žluté lesky jen v modravém vzduchu zbyly
a slunce veliké svůj žár za obzor slívá.

5 S okrajem zlaceným a bílým měkkým klínem
oblaka drobná se pod modrým nebem válí
jak v loži peřiny pod modrým baldachýnem,
kam, když je vonná noc, spát luna chodí z dále.

10 A jindy oblaka po nebi rozlijí se
jak plachty šedivé, za nimiž žár se lije;
v nich slunce ulehlo a z nízké klenby lysé
déšť dlouhý, tesklivý v síť hustou zemi kryje.

15 Však nejradš mračna mám, jimž hromy cestu razí,
jež střeva ohnivá v těhotném mají bříše;
jich hudba a jich vztek sny moje doprovází
o síle nezdolné a vzdorů mužné pýše.

Lektura zvolna padá mi do klínu
a zrak svá víčka mdlá a chorá stáhne,
horkými prsty do duše mi sáhne
dusivý fantóm srpnového splínu.

5 Nedělní klid, tak těžký, vzduchem táhne,
že sotva dýchám, v lebce průvod stínů,
a teplou vodou vlaším uschlou slinu
ve žhavém hrdle, které práhne, práhne...

10 Pak lože rozhodím, v podušku skryji
svou tvář –, však místo agónie spánku
jen v křeči bezklidné se tělo svíjí. –

Tak mine zítra den, jak dnes a včera,
bez třpytných krůpějí, bez svěžích vánků
jak plocha pouště palčivá a šerá.

TÉ, KTERÁ DOMA TRPÍ

Slečně Angelice Neumannové

Jdem ze dne ke dni, – každý více mrazí,
a zbývá člověku jen rezignace;
ta temná poušť se nezdá míti hrází
a stále nezní signál slední štace.

5 A každé Echo zvenčí jenom vrazí
hloub do lebky ten černý prapor smutný, –
a člověk čeká, až ho k zemi srazí
konečný úder, – poslední a nutný. –

10 Jsou stokrát dražší, jež jsme měli rádi,
když lásku nahradit má žalář holý,
a jejich bolest stokráte nás bolí...

Vím, že dnes Písmo citují nám rádi
pro útěchu... Však já jsem pohan hrdý,
a těchou mi zde – prokletí hlas tvrdý.

Dech horký chřípěmi se naven dere,
a krve šílený běh pálí v oku,
a cítím proudy zhuštěné a šeré,
jak bijí o stěny své v divém skoku.

5 Palčivá touha do mé duše pere,
a prsty ždají žár nahého boku
a Chopina v té variaci steré,
jak žena hrá jej v těla bílém toku.

10 Na posteli, ve křeči psa, než zdechne,
mé tělo chví se v noci bezhvězděné,
z kad Vášně jde a divoce naň dechne.

Mou duši opije a tělo zdrásá,
že když se v mlhách slaví návrat dne,
splín duše nalézá a smutek mého masa.

ODCHOD VLAŠŤOVEK

Na dlouhé řimse zdi ve stálém chvění
se elegantní tílko tísní k tílku...
pak vzlétnou zas, že vzduch se jimi pění,
by břicha bílá v slunci hrály chvílku.

5 Tu mrtvo kol, a vím, že jich tu není,
kdes pod azurem krouží v zanícení...
však opět sletí se, a vřava trylků,
jak dlouhý pláč, má smutek rozloučení.

10 Na řimse žluté zdi, jež deštěm smyta,
ve tmavou stuhu tílka jich se splítá,
a křídélka svá protahují čile...

Tak čekají, až slední přijde chvíle...
Já jako v snách jim kynu ve mdlém gestu,
a smutný vězeň, šeptám: Šťastnou cestu!

OPUŠTĚNÍ

Ach, té mé ubohé duše! –

Krkavčí matka
upjaté šatky strhala cudnému děcku
a udivené

5. a nahé to dítě bělosti panenské
do podušek hedvábných skryla
v krvavém šeru lampy zavěšené,
v parfémec budoáru...
Těch hodin orgií! – – –

10 A z cudného děcka
kokota bujná se stala;
růžový příval nahého masa
dechem rozkoše stále se zmítal...
Těch hodin orgií! – – –

15 V budoáru zpustlém
spí smutek,
a ticho k šílení leží,
a na loži chladném
opuštěná nevěstka čeká...

20 Ach, té mé ubohé duše!
Kde dojmů jsou orgie horké?!

Planoucí barvy, které jeseň vlila
na vršky stromů, slunce vsálo chtivě,
pomřely ohně západů a bílá
mha záblesk slední kalí závistivě...

5 V rozteklých konturách zem leží chudá...
A nikde barev není, nikde tónů.
Sen mrtvých křivek, ospalost a nuda!
Hnus smrtelného zápasu a skonu! – – –

10 Den dodělal kdes v lese na obzoru –
to od rána již bylo umírání; –
své touhy a svých sil ve stálém sporu
teď s večerem se hlava svadlá sklání...

15 Zřím malátně, jak v mozku kdosi vraždí;
má energie zpráskané je štěně...
To líné světlo plynů kterak dráždí!
Jak bílé stěny zejí obnaženě! – – –

20 Plyn zhasínám a žehem papirosy
reflexu mříže se stěn plaším prouhy, –
pot Neklidu mi horké čelo rosí,
a slyším divokou jen píseň touhy.

Ta bědná masa černých zdí a věží
tam v dáli hová si v mlh kalném lůně; –
já v poutě teskníc pláč tu dusím stěží
a celá duše po tom městě stůně.

A Úzkost neslyšná mne ve tmě škrtí
a příval krve žene k obličejí, –
rty zpráhlé vztekle papirosu drtí
a všechny nervy napjaté se chvějí – –

HOUBY

Zlatisté listí javorů a líp
ve trávě chudé v honu jest a letu,
kde dříve páchlo rondó pestrých květů,
keř růže listy načernalé schlíp.

- 5 A poblíž v trávě plály čistou bělí
mladičké houby v svěží skupině
jak slední zdobou přírodě, než usne,
jak vzdorovat by poutům zimy chtěly. –
Teď dozrály a tíhnou ke špíně
10 té trávy blátivé a jsou tak hnusné...
Ó, mládí mívá v atmosféře dusné
vždy čelo čisté, hrdé, vzdorovité,
a v stáří pak?... Snad prachem doby kryté
a ponížené ve hrob půjde líp!

PÍSEŇ

Byl květen a páchlo šeríku houští
a pták pěl ve větvích, –
já vzpomínal na tvé panenské rety,
na jejich čistý smích.

5 A zmíraly růže v srpnovém slunci, –
já vzpomínal jsem char
na tvoje k mým kdysi přižehlé rety,
na jejich sladký žár.

10 A říjen byl, lípa krvavá srdce
házela větru v plen, –
já vzpomínal na tvé chvílí se rety
v rozluky šedý den.

15 Teď zima se blíží... Nad podobenkou
v přitmělé cele dlím
a vzpomínám na tvé zamčené rety
polibkem posledním.

Ó, je-li den vždy jednou z číší,
jež Čas nám spěchá podati...
mně vždycky prsa mocně dýší
a divý bol mne zachvátí,

5 když umíráček počne v tiši
tak úpěnlivě plakati,
když vím, že k retům kdos tu číši
juž nikdy nemá dostati...

10 Ne, že jich je tak málo v žití,
a že v nich místa pro hořkost,
a že Kdos jednou řekne: Dost! –

ne, mně jen líto, že z nich píti
teď nelze mi až k hloubi dna,
ať chutná, nebo nechutná!

OD LESŮ PLOVOU HEJNA VRAN...

Od lesů hejna vran se skřekem
mlhami plovou, jež se chví;
ve vzduchu rozvlhlém a měkkém
zlomená tráva rezaví.

5 Nad střechou slunce, kotouč cínu,
na zataženém nebi plá
a v siné páry z jeho klínu
zem celá zdá se zapadlá.

10 A od lesů vran hejna plovou
mhou přes ten kotouč omžený
kams v dálku němou, fialovou,
jak přes duši mou černé sny...

15 Na cestách louže kalně svítí
jak zrcadlo, na něž jsi dych;
do holých křovin chce se skrýti
pár vrabců rozčepejřených.

20 A od lesů vran hejna plovou, –
za nimi zima tiší vše...
– Snad zapadne s tou zimou novou
i trochu ticha do duše!

Sad zbělel jíním... Cudná slavnost zimy!
Na keřích, v trávě bělostné ty trásně...
vše chví se těmi květy jiskrnými...
Mlč, poeto, před slokou také básně!

5 A maně myslím na karafiáty,
jež v létě vysával tu paprsk zlatý...

Těm stěnám tu však – směje se to v duši –
ta bílá ironie lépe sluší!

ZIMNÍ RÁNO

V okně je měsíc, tajemná monstranc,
komínů dlouhé se vpíjí v něj dýmy,
v černých těch dýmech tajemná monstranc
na mraku s lemy plá pozlacenými.

5 V procitu hýřím v mystické lázni,
po loži paprsky zticha se plíží,
měsíc mne stápí v mystické lázni,
cezen do cely mé černavou mříží — — —

10 Zmodraly mlhy, všecko je modré,
svrasklá hlať měsíce rdí se do dálky,
zmodraly sněhy, všecko je modré —:
východ se vrací již z vítězné války.

Ach, dnes tak měkce je a bílo, bílo,
hluk všední spí v těch bílých liniích...
To celičkou noc asi prosněžilo,
pel cudnosti zbyl po těch orgiích.

5 Nic neruší ty ztichlé plochy ladné,
jen plachý let-li holubů v ně padne.

Ach, dnes tak měkce je a bílo, bílo...
Víš, nač jsem si teď vzpomněl, drahá Mílo?

ČISTÁ CHVÍLE

To byla chvíle bílá a čistá,
jakých má život málo, ach, málo;
to byla chvíle bílá a čistá,
bílá a čistá.

5 Na třpytné plochy sněhových pláten,
jimiž si země zastřela vrásky,
lilo svůj úsměv klidně a svatě
lednové slunce.

10 Po modrém nebi nadechlé pruhy
bělavých mráček snuly se jemně,
reflexem jako dole ty plochy
v modro se chvěly.

15 Po sadě kroky ztichaly v sněhu, –
v podivném blahu hýřila duše
a tolik lásky, veliké lásky
zvučelo nitrem.

20 A mně se zdálo, to že teď s tichem
sněhových hlatí v úsměvu slunce
splývám a splývám... a to že splývám
se světa duší...

ZIMNÍ MELANCHOLIE

Šero v cele, šero venku,
šeré nebe v dál se šíří,
líný valčík bílých bodů
před oknem jen tiše víří.

5 A v mé lebce unavené
šerý rytíř v snění sedí,
přes oči své šeré spustil
ocelové šeré hledí.

10 Šero v cele, šero venku,
bílé body víří líně –:
pranic nechci, pranic více
než se vyplakat v tvém klíně.

POSLEDNÍ DNY

Tak líně dáví Čas ty slední dny...
A světlé okamžiky znovu hasnou,
a myšlenky jdou mdle a znaveny,
a smutek Předtuch píseň zdvihá hlasnou.

5 Ty neúprosně derou se v mé sny
a všecko svěží na lukách mi spásnou...
A bitvy s nimi jsou již ztraceny.
A moje nervy chvějí se a žasnou...

10 Vše temné je a vše je záhadné,
jen pocit děsu v nitru nevadne
z dnů, jež mne sepnou v nedalekém Příštím.

A marně za štít zvedám tvoje tělo,
má milenko, má panenská, tvé tělo —:
děs nevýslovný vstříc mi zevšad prýští.

SLOKY KONEČNÉ

Stesk ticha zaleh trotoáry
na opuštěném nábřeží,
do temna pod holými stromy
svit kandelábrů slabě mží.

Ciferník hodin na vodárně
plá kalnou žlutí ospale...
dnes na řece se ledy hnuly –
a řeka hučí zoufale...

10 A je to všechno zoufanlivé...
a já tu stojím sám a sám – – –
Jen celou silou svého záští
lze ještě hledět vstříc těm tmám...!

15 A ve škrtící atmosféře,
jež muže, muže míti chce
a má jen zbídačelé stádo,
pár bláznů, mask pár bez srdce,

20 jen vztekem člověk živoří tu,
a měkký tón, jenž v duši přec,
pohanskou touhou Velké Pomsty
vždy umlčí se nakonec...

Za podrcený výkřik Práva,
za hořké chvíle ve tmách cel
a za ty všechny okamžiky,
kdy smutek strůny rozzvučel;

25

za iluze, jež dodělaly,
za úsměch, který na rtech zbyl,
kde pohrdání trpkým slinám
zpěv nadšený kdys ustoupil;

30

za otců pěstě zatínané,
za matek roztesknělý vzlyk
a za druhy, jimž podávený
cel ztuchlinou v tmách život znik, –

35

ted', když se člověk k žití vrátil
a kolem hledí nesměle
a poslední, več ještě věřil,
zří ochromené, zbabělé,

40

jen jedno smí dnes za všechno to –:
ve pyšném čela zánětu
jen za sebe, jen za své paže,
smí přísahati odvetu...